

## דברי-הקדמה

כל תרבות מוסיקאלית אמיתית יסודה בשירה. לא נוכל לתאר לעצמנו מוסיקה אינסטרומנטלית — אפילו בצורתה הנעלה ביותר, בסימפוניה — שאין לה שרשים אורגאניים במוסיקה המושרה. השירה היא התגובה הראשונית, הקדמונית והבלתי-אמצעית ביותר של האדם; היא צמחה מתוך הנוף וההוי, שבו הוא חי. על כן, לכל פריחה מוסיקאלית טבעית קודמת תקופה של מוסיקה קולית.

לנו, למעוניינים בהתפתחות המוסיקה העברית (שאין לתארה בהעדר מולדת כגורם מכריע) דרושה ההכרה ההיסטורית, כי יסוד המוסיקה הוא בראש וראשונה קולי.

השירה בציבור, במקהלה, שירת היחיד תכנן רק אם לשירים יתנו השירים הרצויים להם. אמנם רצויים שירים מתקופות ומאוצות שונות, אבל אשר לסיפוק אסתטי-אימוציונאלי מלא — הרי חסר בהם הביטוי של גוף הטבע והחברה, שבהם אנו חיים. ביטוי זה מוסר בצלילים את הרגשת הגורל המשותף, הריהו איפוא בעל אופי סוציאלי-חברתי. את הביטוי הזה יוסיפו וישכללו הדורות הבאים בצלילים-הרגשות קולקטיביות אופייניות — עד שגם בעלי "הנפש היפה" ידברו על "מוסיקה זכה, מופשטת".

הקומפוזיטור הארצישראלי של זמננו מבקש את הקווים האופייניים של ההוי דשל האנשים היוצרים אותו. הוא חותר במישרין אל השפה המובנת לנו.

בספר שירים זה של ניסימוב מורגש המילוס של אדם הקרוב לאדמה וחי חייר עמל בחברה הקיבוצית. אין ספק, שירים כגון "השדה הזה" והפואימה "מול הישימון" שייכים לחומר מוסיקאלי, הנובע מתוך הקשר האורגאני עם הזמן וההוי. המילוס המשקל ועריכת הקולות מופיעים כנימה חדשה בשפה המוסיקאלית שלנו המתהווה והולכת. ניסימוב הוא אחד המבשרים של העתיד, הממשמש ובא ודבר זה לזכותו. בשירים אלה ניתן לכם לשיר על עמלכם, על אדמתכם ועל חייכם.

א. א. בוסקוביץ

אוגוסט 1944.